Ч. 74 (13.023). Львів, вівторок 5. квітня 1932. Pocztowe opłata + uiszczona ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.922.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 28·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і повн. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Швеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні: 29-36.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

ЗА ТРИ РОКИ.

Зі звіту голови УНДО посла д-ра Дмитра Левицького, виголошеного на Народньому Зїзлі дня 25. березня 1932.

II. ПОЛІТИЧНІ ПОДІЇ В ПОЛЬЩІ НА ВЕСНУ 1930 Р. — ВИБОРИ ДО ЗАКОНОДАТНИХ УСТАНОВ НА ВОЛИНІ. — РОЗВЯЗАННЯ СОЙМУ І СЕНАТУ ТА РОЗПИСАННЯ НОВИХ ВИБОРІВ. — „ПАЦИФІКАЦІЯ“. — ВИБОРЧА АКЦІЯ 1930 Р.

Зима і рання весна 1929 і 1930 року, це час найзавзятішої внутрішньо-політичної польської боротьби і внутрішнього хаосу. Публікації маршала Пілсудського, військо в соймі, найгостріша боротьба в соймі і поза соймом, які довели до повстання Центроліву, Краківського Конгресу і Берестя, події, про які я згадав докладніше передтим, заінтересували цілу Европу. Вони мусіли також не тільки заінтересувати, але в великій мірі заабсорбувати наше внутрішне життя, бо цілком природно, що в тому великому хаосі цілого польського життя ми були теж політично заанґажовані і мусіли себе боронити, щоби не попасти в крутоворот взаїмного нищення себе і своїх культурних та господарських надбань.

Весною 1930 р. Найвищий Суд уневажнив (з причини виборчих надужить) вибори до сойму і сенату з 1928 р. майже у всіх округах Волині. Новий вислід виборів, при яких ділялися ще більші містерії як у р. 1928., був для нас вповні неґативний. Наша партія взяла в тих виборах дуже активну участь. Цілий наш людський актив і всі фонди, які тільки мала наша партія до розпорядимости, ми кинули у виборчу акцію. Ми зробили це не для того, що вірили у реальний успіх даної акції, або що нам залежало на виборі кількох послів. В тім випадку відбувались вибори на підставі лист з 1928 р., а на всіх тих листах були головними кандидатами навіть не члени нашої партії. Зробили ми це тому, щоби при цій нагоді ломити сокальський кордон, щоби показати верховодам польської політики і польської адміністрації, що український нарід без огляду на те, якби його не пороздільовано, почуває себе як одна цілість великого українського народу. Що доля Волині, Холмщини, Полісся чи Полтавщини, Харківщини, Поділля чи то Буковини і нашої частини Бесарабії, чи то Закарпаття — нас так само інтересує, радує й болить, як доля українців у Східній Галичині. Ми ніколи не погодимося з тим, щоби п. воєвода Юзефський ділив українців у Польщі на „своїх“ на Волині і „сепаратистів“ у Східній Галичині. В доповняючих виборах у 1930 р. на Волині, як я сказав, ми взяли дуже живу участь. Посли й сенатори та інші члени нашої партії уладили в той час сотки віч і немає там майже ні одного більшого села, де члени нашої партії не зіткнулись би з тамошнім населенням та не увійшли з ним у безпосередний звязок. Та акція, яка була найбільшою ударною кампанією за останні 3 роки, нам вповні удалась, хоч без реального безпосереднього успіху.

Осінню 1930 р. український нарід пережив великі страхіття, які поляки називають „пацифікацією“. Завданням „пацифікації“ було підірвати весь політичний, культурний і господарський дорібок. Причиною до „пацифікації“ послужили саботажі, себто підпали стирт збіжа і соломи, переважно польських великих власників. Ті підпали приписала польська влада і польське громадянство в цілости У.В.О. хоч вні тоді, ані до нині не устійнено, скільки з тих підпалів треба зарахувати на рахунок У.В.О., а скільки на рахунок більшовиків і асекураційних спекуляцій. Українські політичні партії, а саме У.Н.Д.О., У.С.Р.П. і У.С.Д.П., спільним комунікатом з 25 вересня 1930 р. від українського зорганізованого громадянства та суспільних, культурних і господарських установ відмежувалися від тих актів саботажу. Ті акти виконували частинно таємні конспіративні організації, які не підлягають ані не можуть підлягати ніякій громадській контролі. І згадані партії їх осудили як з національного боку безцільні, позбавлені політичного змислу і неоправдані ніякими революційними мотивами. З другого боку запротестували проти збірної відповідальности та проти нищення пацифікаційними віддiлами життя і здоровля невинного населення й українського майна. Але цей розважний і поважний голос зорганізованого українського національного громадянства не мав успіху. „Пацифікаційні“ страхіття йшли далі. На саму згадку цих подій ще нині морозиться нам кров. Ці події відбилися широким відгомоном у цілому світі, розбудили совість чужих і не все нам прихильних народів, примусили їх застановитися над нашим положенням.

У тому самому часі, а саме 30. серпня 1930. р. розвязано сойм і розписано вибори до сойму на день 16 листопада і до сенату на день 23 листопада 1930 року. Самозрозуміле, що про правильну виборчу акцію не могло бути й бесіди. Провід партії з природи річи мусів бути і був надто заабсорбований страшними пацифікаційними подіями, щоби міг був присвятити належну увагу виборам і виборчій кампанії. Та не лише провід партії, але й цілий край в тодішньому страшному лихолітті занімів з болю, або сховався в затишу та не міг думати про вибори і працювати для їх успіху. Вибори стали справою другорядного значіння.

В перших тижнях, коли провід партії міг ще посвятити виборам більше уваги, вирішив він тільки засадничі справи. Вже в перших днях по розвязанні сойму, бо ще 30 серпня, вирішила Екзекутива партії вступити в переговори з іншими українськими партіями, що стоять на національному й демократичному ґрунті, для створення єдиного українського виборчого бльоку. Провід партії вів інтензивно переговори з усіма українськими партіями і спільний виборчий бльок трьох українських партій УНДО, УСРП і УСДП став уже 29. вересня доконаним фактом. У міжчасі перевів провід партії переговори з іншими непольськими народами в Польщі і на останньому засіданні вирішено в той час за невказане входити в бльок т. зв. національних меншин, який спільно перевів вибори у 1928 р. Сталося це головно тому, що жиди і німці боялися в той час входити з нами у бльок як з народом, що веде надто гостру боротьбу з Польщею. Ми заключили тільки бльок з білорусами. Зробили ми це не з огляду на реальну користь такого бльоку, а тільки тому, що ми слушно передбачили, що вибори будуть переведені так, що на білоруських землях не дозволять вибрати ні одного білоруського посла. Ми свідомо відступили один з наших мандатів на державній листі білорусам, бо вважали, що український нарід творить з білоруським народом одноцільний фронт за наші визвольні змагання, та що спільні наші виступи скріплять нашу акцію і в краю і за кордоном.

У місяці жовтні були в нашому краю найстрашніші відносини. Признаю отверто, що провід партії не міг вже застановитися докладніше над добором кандидатів і не міг вести як слід виборчої акції. Сталося це не з вини проводу. В вересні і жовтні була виарештувана вже більшість бувших послів і сенаторів та кандидатів на послів, з яких одні сиділи в Берестю, інші по головних містах поодиноких виборчих округів. Виарештовано також багато наших повітових політичних організаторів, не можна було без наражения себе на арешт, виїхати ні зі Львова до повітів, ні приїхати з повітів до Львова. Народня Канцелярія пустіла і тільки вряди-годи дехто передирався до неї. Не було мови про віча, збори, плякати. Одиноким старанням Народньої Канцелярії було тоді те, щоби за всяку ціну позголошувати виборчі листи і доставити виборцям картки.

Ґордійський вузол світових конфліктів.

II.

Московська експанзія на Схід. — Протинаступ Японії. — Перехрещування світових імперіялізмів над рікою Ян-Тсе-Кіянґ.

Велика держава під надвладою Москви розкинулася широко на 1/6 суходолу на північ і північний схід від Мало-Азійського комплексу, який очевидячки намагаються опанувати англьосаксонці.

Екстенсивність господарки та навязчиві ідеї месіянізму — це питомі москалям риси вдачі й поведінки, як спадщина мішанки хозарської крови нащадків Тамерляна та воїнів Ігоревих і Олегових полків. Про „Росію-Сфінкса“ і його „вічну загадку“ писав прегарним віршом Бальмонт, — про „місію“ Росії глибоко переконані всі москалі. Отже спробуймо низкою фактів, европейською системою аналізи, розшифрувати загадку цього „сфінкса“ у площині проблеми східних ринків — теренів східного екстенсивного визиску.

Вже на початку 19. століття хвора фантазія „царя-лицаря“ Павла І. Петровича — напередодні його трагічної смерти підмовлювала йому похід на Індії, щоби перешкодити впливам Англії на „здобутки Єрмака Тимофеевича“ — донського козака з Сибіру. Цей похід, так само романтичний, як і італійсько-швайцарський похід Суворова проти французької „гидри революції“, не відбувся через смерть його автора, але ідея лишилася. Підчас царювання Миколи І-го послідовно Росія опанувала середне-азійські простори, разом з тим зорганізувала воєнну виправу фльоти до Японії, а Моравйов-Амурський починає експанзію в Манджурію, захоплюючи повільно Усурійський край.

Кримською кампанією примушує Англія, у союзі з Францією і Туреччиною, спинити цю російську експансію. Цікаво, що на Кримі три четвертини воюючих сил належали до Туреччини й Франції. Ця війна примусила Росію продати Аляску і відступити з американського на азійський материк, але поширення російських впливів на середню Азію залишилося.

Роки 1893-95, в кінці панування „миротворця“ Олександра III-го, зазначилися Кушкінським походом з боями без війни між авганськими і російськими військами на Памірі, на межі між середньо-азійськими володіннями Росії і Індією, та кіяхтинсько-маймачинською операцією, де москалі видали тібетсько-монгольських повстанців китайським реґулярним військам, які їх до одного вирізали. В наслідку вдержалась Росія на Памірі, але відступила від Тибету.

Далі, російські впливи посувалися до 1905 року невпинно з півночі на південь через Манджурію до Ян-Тсе-Кіянгу, поки Японія, забезпечена зпозаду Англією, не вдарила по тому „щупальцеві“ півночі. Вдарила, але не спинила, бо комуністична Росія далі веде акцію в Китаю та Монголії. Раніше вона підтримувала Гоміндан (партія в Китаю), потім самостійницькі групи Монголії, потім генерала Фенга і ген. Ма. Цікаво, що нинішні повстанці проти нової манджурської влади, яка є знаряддям японської політики, крутяться, як то видно з часописів, коло Чень-Чурень-Чану та Чу-Чану: двох вузлових стацій, стратеґічно важливих для наступу від Жовтого Моря на північ до Амуру!

Не залишено і Кушкінсько-перський і Кушкінсько-авґанський напрямок: іде боротьба за Кашмір, боротьба авґанців проти авганців, підтриманих Росією та Англією. Екзотичного короля Абдул-Гагу, що заризикував подорожю через СРСР, скинено з престолу, а його противник прийшов зпоза кордонів Британських Індій.

Отже, низка цих випадків цілком випадково дає ясний образ змагань північного велетня за опанування азійських просторів наступом з півночі на південь у томуж загальному напрямі — в долину Ян-Тсе-Кіянгу. Вкінці Японія — „раса Імато" — змагає до того, щоб за всяку ціну опанувати жовтий материк. Це потрібне, як каже сучасний представник на комісії розоброєння у Лізі Народів, ген. Каіро Сато: „щоби мати коріння для нормального росту раси Імато" та бути готовим „протиставити рудоволосій нації Сполучених Держав всю міць раси Імато". Інший ідеольоґ історичного покликання японської раси, доктор Шімамура, пише у своїй книжці п. н. „Будуче японської раси" таке: „Покликанням вічної раси Імато є обєднати коло себе всіх своїх жовтих братів і вести їх до світа і культури, що визволилаб їх із стану рабів інших рас".

Коли візьмемо мапу азійського материка, то побачимо, що її прорізують червоними смугами напрямки активних змагань: з заходу на схід — двох анґльосаксонських рас, що йдуть і суходолом і водою, зустрічаючись на Ян-Тсе-Кіянгу. Перетинаючи їх, йдуть змагання північного евразійського кольосу, зліпленого з національно та психічно ріжнородних частин, врешті змагання майже монолітної раси Імато — японської.

Зустрічаються і перехрещуються на берегах Жовтої ріки та Ян-Тсе-Кіянгу бажання тих, що мають державу, в якій не заходить сонце; тих, що вже мають багато золота, але хотять мати все золото цілого світу; тих, що володіють на 1/6 суходолу і вірять, що несуть на своїх багнетах новий світ людству, і тих, що хочуть мати місце під сонцем; словом: Анґлії, Сполучених Держав Америки, Росії та Японії.

Знаємо таке місце на тому самому Великому Океані, де схрещуються дві сейсмічні тріщини, — одна, що йде вздовж берегів Ніпону (Японські острови), друга від Індій до Австралії. Там стоїть Кракатау, що стрясає морем і землею, експльозіями, а попереджують їх та слідують за ними землетруси, що нищать і руйнують. Знаємо місця, де схрещуються пасати — вічні вітри — і де родяться тайфуни і торнадо, що руйнують все, куди докотяться.

Існують теж місця, де перехрещуються стихійні сили сучасного капіталістичного устрою світа. Твердимо, що там родяться війни, які потрясають людством.

На Далекому Сході народжується тайфун війни!

Всеволод Петрів,
ген. штабу ґенерал-хорунжий.

Жевниці коло Праги, дня 29. III. 1932.

З українського життя в Румунії.

Свято Шевченка в Чернівцях.

Заслужене музично-співоче товариство „Буковинський Кобзар" у Чернівцях уладило й цього року в салі Музичного Т-ва концерт у честь Шевченка. Після змістовної промови проф. Василашка про життя, творчість і значіння Шевченка мішаний хор заспівав „Заповіт" композиції п. Бойченка. З чулістю віддеклямувала п-на Віра Тащук „Титарівну" з „Гайдамаків". Улюблена серед публики солістка п-а Омеля Шкраба проспівала Филиповича „Жовтий пісок" композиції п. Бойченка. Мішаний хор проспівав три народні пісні: „Скоро дівчина човники", „Тихо, тихо Дунай воду несе..." і „Пливе човен..." Дві точки: Шевченко-Лисенко „Гомоніла Україна..." і Франко-Хоткевич „Vivere memento!" віддав своїм героїчним тенором з барітоновим відтінком п. Денис Руснак на загальне вдоволення слухачів. Кониського „Вітер" у композиції п. Бойченка і Шевченка-Кониського „Садок вишневий..." давали мішаному хорові нагоду виявити, що він може. „Послатіє" Шевченка віддеклямував з добрим патосом п. І. Загородний. Кантата „Бють пороги..." на мішаний хор випала найліпше. П. Гишка відспівав найліпше свою другу сольову партію. З вдячністю слід згадати сольоспіви п-а Бадюка, п-а Дениса Руснака і п-а Драґана. Акомпаніювала п-і Галя Василашко, управляв хорами новий диригент п. Бойченко. На свято поприїздили численні українці також з провінції.

Свято Шевченка та гетьмана Мазепи в Гавані.

Дня 20. березня українська громада в Гавані святкувала роковини Шевченка та 300-ліття народження гетьмана Мазепи. А. Маковкін прочитав реферат про життя і творчість Шевченка, а п. Дробіт про гетьмана Мазепу, провівши паралелю між добою Мазепи і нашою. Проспівано національні гимни, „Заповіт", „Журавлі" та інші патріотичні пісні. Діти деклямували вірші Шевченка й інших поетів, які підходили до свята. П. Дробіт продеклямував вірш Мазепи та поему про Войнаровського. По закінченні програми присутні вели балачки на історичні теми, а також і про сучасне становище на Україні та про кріваві траґічні сцени, що останніми часами часто відбуваються на березі Дністра. П. Туржанський поставив пропозицію звернутися до українських товариств, аби вони вжили заходів перед відповідними чинниками для полекшення долі втікачів з України, яких у страшний, варварський спосіб передають назад в руки московських чекістів.

Нове українське товариство.

По успішній інтервенції сенатора п. Маєрь-Михальського відбулася 2. ц. м. в черновецькім трибуналі розправа над тим, щоби визнати **„Товариство для розвитку дрібного господарства"** правною особою. Товариство заступав голова С. Пігуляк, міністерство рільництва адвокат Ґрібовський, а міністерство внутрішніх справ д-р Отеску. Тому, що заступники обидвох міністерств не заявили нічого проти істнування такого товариства, то президент трибуналу Йонеску признав товариство істнуючим і втягнув його у список юридичних осіб. Реєстрація товариства мусить ще бути оголошена в „Моніторул Офічіял" та в часописах. Це звязане знову з видатком двох тисяч леїв. „Товариство для розвитку дрібного господарства" є перше українське товариство, засноване вже в Румунії.

Українці-лікарі в Румунії.

Дня 25. березня ц. р. відбулися в Черніавці перші сходини українців-лікарів у Румунії. Ми маємо дуже добрі закони дотично поборювання всяких пошестей, дотично поборювання алькоголізму, хоронення перед туберкульозою і т. д. Але нема у нас живого слова. За багато кладеться ваги на: „Vorbiti numai românește" (Говоріть лише по румунськи). Це може деінде і дещо помагати, але не в лікарській штуці. Наші лікарі хотять піти санітарним властям на руку й живим словом розголосити українському населенню, як має воно стерегтися перед алькоголізмом, сифілісом і туберкульозою, трьома найважнішими недугами, котрі йому загрожують. Цікаво знати, що прим. у черновецькому, наскрізь українському повіті нема ні одного українця-лікаря на державнім становищі. Зате нема ані одного румуна-лікаря, а їх у тім повіті дуже багато, котрий не мав би хоч одної державної посади. Більшість має по дві і три посади одночасно. А кілько з них знає по нашому говорити? Чи може такий лікар нашому недужому помогти так, як треба? („Час").

Висліди II-го Українського Наукового Зїзду у Празі.

Деякі реферати та резолюції.

Праця II. Укр. Наукового Зїзду велася у секції 1) історично-фільольоґічній, 2) природничо-медичній, 3) технічно-математичній і 4) правничо-економічній; у цій останній тільки в економічно-кооперативній підсекції.

Пленарні засідання Зїзду кожного дня ранком були присвячені оглядові наукової праці української еміґрації за останнє десятиліття в галузі 1) історії (реф. Д. Дорошенко), 2) лінґвістики (В. Сімович), 3) історії письменства й літературознавства (Л. Білецький), 4) археольоґії (В. Щербаківський), 5) мистецтва (Д. Антонович), 6) фільософії (Д. Чижевський), 7) педагоґіки (С. Сірополко), а далі на полі 8) лісництва (реф. Б. Іваницький), 9) аґрономії (І. Шереметинський) 10) будівельно-межових наук (Л. Гра-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 5. КВІТНЯ 1932.

СТ. ЛЕВИНСЬКИЙ

З Японського Дому.

Париж. Нова студентська дільниця.

Він стоїть на самій межі Парижа, там де ніжна мягкість дерев парку Монсурі переходить відразу у безнадійний, сірий краєвид передмістя Жантілі — з безліч маленьких кострубатих домиків, розсіяних на далеких, рівних і беззахисних просторах, ніби на краю зовсім окремого світа. Попри нього сходить униз бульвар Келермана, кудись у напрямі „Італійських Воріт", довгим рядком сірих фабричних мурів. Це той останній бастіон Парижа, що похапцем відмежувався від решти світу невеличкими, напів розваленими і порослими травою будівлями, давніми фортифікаціями.

„Японський дім" попав туди досить випадково. Він станув на самому краєчку студентської дільниці, що з примхи кількох багатих ріжнокольорових меценатів, розташувалася на півдні Парижа. Для „Японського Дому" місце символічне, бо чи не на краю світа виринули з моря острови азійських нормандів?

Не треба думати, що японський будинок це щось у роді дому з карт, що його паперові стіни пожовкли і почорніли від довгого ридання париських дощів, а бамбусовий кістяк колихається у такт пустотливих вітрів, ніби безталанна деревинка серед степу. Ні, він цілий побудований із заліза і скла французьким архітектом і тільки своїм шпичастим дахом нагадує старобудійську пагоду. Коли сісти в його великій партеровій салі в неділю по обіді то ми, наче морські черепахи у великому, музейному акварії, окружені цікавими очима дітей, що роєм обсіли високі скляні стіни салі.

Хоч „Японський Дім" налічує звичайно кілька десятків мешканців, тиша тут велика. Принагідного гостя, що зайде в його мури, напевне здивує цей майже суворий спокій. Невжеж це студентський дім тут?! — не здержить він оклику. Але навряд, чи почує відповідь на свій запит. Він ступатиме довго і безшумно по мягкому лінолеум, а вітати його будуть тільки білі мальовила стін, ніби безматеріяльні духи позамогильного світа.

В оцей дім попав я одного осіннього дня, коли безнадійно сіре небо наводило на душу якийсь сум і невиразні далекі сподівання. На вулицях, що ними проходив я, пахло звичайним буднем і люди тяглися кудись безрадісно і не помічали навіть мого святочного настрою. Я-ж у японський дім іду! — хотілось крикнути їм із пересердя. На розі Журданського бульвару стояв старенький дідусь і у зімнятий капелюх ловив перші каплі зимного осіннього дощику.

А потому кілька китайських знаків, страховинний різьблений у дереві дракон і здивований погляд сторожа:

— Вам до кого?

Я мав у запасі папірець з японської амбасади і страшне горду, а разом з тим поблажливу усмішку.

— Яж прийшов мешкати тут, — тицьнув я йому мого папірця.

— Мешкати? — розглядав мене цікаво сторож. — тут-же самі японці мешкають...

І аж після довгих розпитів і відповідей повів мене у кімнату.

Тут мушу пригадати, що з тим дозволом японської амбасади не прийшло мені легко. Мене мали приняти у „Японський Дім", як колишнього учня „Школи оріентальних мов". Я збирався було їхати до Японії і конче хотілося пожити перше серед японців і змірити на практиці деяке знання японських знаків і мови, що його придбав у школі. Але папірець мій пройшовши кілька директорських кабінетів застряв чомусь в японській амбасаді і я рішився піти самому туди „інтервенівати".

Японська амбасада у Парижі находиться на Авеню Ґреа, у давній палаті якогось париського вельможі. Це аристократична дільниця міста, багато тут дерев, світла, елеґантних лімузин і куртуазних поклонів.

Мене приняв секретар амбасади Янай у маленькому рожевому сальоні у стилі Людвика XV-ого. Якось дивно виглядав цей маленький жовтий чоловічок на тлі лискучих шовків і мягких ліній золочених меблів. Мені заєдно привиджувався на стіні рококовий портрет пані Помпадур, а крізь напів розхилені двері здається бачив я кілька пар хитрих оченят, окружених авреолом напудрених перук.

— Значить, ви цікавитесь японською культурою? Дуже приємно почути.

Секретар Янай простягнув мені чемно руку.

— Розуміється, не буде ніяких перешкод.

Але я чекав знову довгі дні і бажаний дозвіл не приходив. Тоді вибрався я удруге відвідати японську амбасаду. До рожевого сальону вже мене не пустили. Тільки якийсь хударлявий япо-

бина). 11) фізично-хемічно-математичних наук (референти: С. Комарецький і В. Лиськський), 12) природничих наук (В. Гармашів), 13) медицини (Б. Матюшенко). 14) економічних наук (М. Добриловський) і 15) кооперації (Б. Мартос).

Перше пленарне засідання Історично-фільольогічної Секції присвячено памяті недавно-помершого акад. Д. Багалія. Загальний огляд його історичної праці подав Д. Дорошенко, а В. Біднов схарактеризував його як дослідника „Степової України". Д. Антонович зясував заслуги Багалія для археольоґії й мистецтва.

Всіх викладів було 150. Згадаємо тільки про 6, що цікавлять широкі кола читачів. Це перш за все виклад В. Сімовича про систему української латинниці. Прелеґент зясував ріжні системи латинниці, уживані у нас давніше, а також звернув увагу на те ненормальне явище, що в европейській науковій літературі транскрибують українські тексти і назви неодностайно а часом навіть дуже карикатурно. Самі-ж українські автори друкуючи свої твори чужою мовою уживають для своїх транскрипцій кожен раз іншої системи латинки. Все те осмішує нашу мову в очах чужинців і є джерелом ріжних непорозумінь. У лексиконах дуже часто не знаємо під якою буквою даного українського автора шукати. Все те промовляє за потребою повної системи української латинниці, яка служила би перш усього для наукових цілей, а крім того і для загалу українців, що дуже часто стоять перед проблемою, якими латинськими буквами транскрибувати українські назви і тексти. Система української латинниці, зложена на наукових основах, учила би нас, як звуки нашої мови найкраще передавати латинськими буквами, і привела би вкінці до того, що наші тексти і прізвища мали би у світових мовах завсіди одинаковий графічний вигляд.

Усі учасники дискусії висловилися за одною системою української латинниці для заспокоєння пекучої наукової потреби і практичного життя. Сам прелеґент і промовці мали на увазі завести одностайну систему української латинниці тільки як помічного засобу, побіч загально у нас вживаної „кирилиці". Бо всім було ясно, що загальне заведення латинниці замість „кирилиці" це вже справа не тільки самої фільольоґії, і що така справа на теперішнім науковім зїзді взагалі не може бути предметом нарад чи якихнебудь рішень. Повний текст резолюції, принятої на пленумі Зїзду у справі української системи латинниці, звучить так:

„З огляду на те, що в ріжних випадках ріжні люди вживають ріжних систем для писання українських слів (заголовків творів, імен авторів) латинницею та з огляду на те, що фахівцям треба мати свою окрему систему української латинниці, Зїзд висловлюється за конечністю утворити одну систему українського латинського правопису і для виробу цієї системи покликає комісію з таких людей: В. Сімович, акад. Ст. Смаль-Стоцький, А. Артимович, К. Чехович і Дм. Чижевський".

Виклад К. Чеховича про „Початки української нації" викликав також досить оживлену дискусію. Сам виклад був відгуком дискусії, що на ті теми велася свого часу на сторінках нашої преси. Прелеґент зясував погляди оборонців теорії про т. зв. „общеруський" період нашої найдавнішої історії і вказав на те, що їх арґументація не витримує наукової критики і не стоїть на рівні сьогоднішньої науки. Крім того зазначив, що поширювання таких помилкових історичних концепцій у нашій пресі, треба з національно-виховного боку оцінити як явище шкідливе. На закінчення прелеґент зясував погляди акад. М. Грушевського на найдавніший період історії нашої нації, доказуючи цілою низкою цитатів, що Грушевський бачить початки української нації вже у четвертому віці по Христі, і що оборонці „общеруської" теорії цілком даремне намагаються зробити із Грушевського свого союзника. Учасники дискусії, а навіть голова історичної підсекції Дм. Дорошенко, який давніше, як відомо, тримався історичних і фільольоґічних концепцій старої російської школи, також висловилися проти поглядів М. Кордуби, як прихильника теорії про нашу колишню єдність з росіянами і оборония цієї теорії на сторінках нашої преси.

Велике зацікавлення викликав також виклад З. Кузелі про „Орґанізацію науково-інформаційної праці за кордоном". У звязку з цим викладом Зїзд приняв деякі резолюції. Наведемо важніші з них:

1) Укр. Н. Зїзд признає конечність вести орґанізовано науково-інформаційну працю за кордоном і доручає її Укр. Академічному Комітетові в Празі.

2) УНЗ визнає бажаним заснувати при Укр. Академ. Комітеті окреме науково-інформативне бюро з пресовим відділом.

3) УНЗ признає конечним видати адресник українських учених і доручає виготовити таку працю Укр. Науковому Інститутові в Берліні.

4) УНЗ витає вістку про видання У. Акад. Комітетом підручника українознавства в анґлійській мові і висловлює бажання, щоб подібні підручники появилися в інших мовах.

5) УНЗ признає корисність плянового співробітництва в чужомовних лексиконах.

6) УНЗ признає конечним видати підручник для подорожей по українських землях і рішає в тій справі звернутися до одного з українських видавництв.

7) УНЗ признає вагу „Українського Музею визвольної боротьби України" в Празі, який повинен бути центральною музейною і архівною українською орґанізацією на чужині.

На закінчення ще трохи статистики. Усіх дійсних членів Зїзду було 122; з того 101 з викладами, а 21 без викладів; неприсутніх 22, закордонних 16 (з Берліна 5, з Варшави 5, зі Львова 2, з Кракова 1, з Франкфурту 1, з Відня 1, з Галле 1).

Зїзд дав усім представникам не тільки ясний образ вже виконаної праці на полі нашої науки, але видвигнув також чимало теоретичних і практичних проблем, які для багатьох стануть заохотою і дороговказом в їх дальшій науковій та орґанізаційній праці.

К-ч.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

За океаном.

УКРАЇНСЬКА ПІСНЯ В САСКАЧЕВАНСЬКІМ УНІВЕРСИТЕТІ.

Дня 22. січня Товариство „Альфа Омега", яке складається головно з українських студентів у саскачеванському університеті, уладило концерт української пісні. Хорові виступи були під диригентурою п. Ю. Гассана, котрий уже виробив собі імя виступами у східній Канаді. Поміж пісні були також українські танки та інструментальні виступи. Того самого вечора виступав з короткою промовою п. Лучкович, посол до домініяльного парляменту. Він зачепив багато справ, які викликали велике зацікавлення у присутньої анґлійської публики. З приводу цього виступу анґлійська преса в Саскатуні помістила прихильну й обширну рецензію на своїх сторінках. Також промову посла Лучковича зазначила не менше прихильно. Наскільки відомо, робляться приготування в скорім часі дати ще виступ у радіо, щоби цим способом уможливити вислухати українські пісні тій публиці, яка не має змоги приїхати до Саскатуну.

УКРАЇНЦІ НА ЛИТОВСЬКОМУ СВЯТІ НЕЗАЛЕЖНОСТИ.

В неділю, 16. II. уладили литовці у своїй парохіяльній галі в Петерсоні свято своєї незалежности, яку проголошено 16. лютого 1918. На свято прийшла майже ціла українська громада і її радо повитав місцевий литовський священик о. Стеніс. Після алеґоричного патріотичного представлення виголосили промови по литовськи о. Стеніс, п. Й. Смітрус з Ню Йорку та литовський консуль з Ню Йорку п. П. Давзвардіс, який пояснював причину заняття порту Клайпеди (Мемеля). Іменем українців говорив у більшій части по анґлійськи, а частю по українськи, д-р Семен Демидчук з Ню Йорку, представляючи спільні інтереси обох народів, литовців та українців, і потребу співділання. Промова викликала сердечний настрій між присутніми і так о. Стеніс, як і консуль подякували промовцеві за щирі побажання, висловлені на адресу литовців

РІЧНЕ ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ „ПРОВИДІННЯ".

Дня 17. лютого на річному зібранні Головної Управи „Провидіння" в Філядельфії покінчилися звідомлення і зачалася дискусія. Другого дня явився на зібранні п. Василь Авраменко і в короткій промові зясував працю і програму для уладження українських свят у честь Юрія Вашинґтона в Америці, в яких візьме участь обновлена Українська Капеля під проводом професора Олександра Кошиця й український національний балет під проводом п. Василя Авраменка. Пізніше появився на зібранні Головної Ради „Провидіння" делеґат „Рідної Школи" п. Лев Ясінчук. Він сказав теж коротку промову, в якій висловив від „Рідної Школи" і її шкільної молоді подяку Орґанізації „Провидіння", що завсіди по своїх силах щиро підтримувала нашу старокраєву культурну установу. Дальше вказав на великі і вельми відповідальні перед Україною завдання „Рідної Школи". Опісля йшла дальша оживлена дискусія над звідомленнями. Наради оба дні тревали до пізна вечором. Дискусія йшла поважно і спокійно. Всі постанови, як звичайно, пройшли у повній згоді зібрання Головної Ради. („Америка").

УКРАЇНСЬКА КОМПАНІЯ МІЛІЦІЇ В КАНАДІ.

П. Довгань, котрий служить від кількох літ у канадійській міліції у Вінніпегу, бажає зорґанізувати у своїм полку вінніпеґських гренадієрів. Приставати до міліції можуть мущини від 18 до 40 літ віку, натуралізовані або уроджені в Канаді. Як зголоситься не менше 50, то буде сформована українська компанія. Члени міліції відбувають вправи кождого понеділка вечором і в суботу пополудні.

вець поніс мій білет кудись довгими, мягко вистеленими коридорами і довго-довго не вертався. Я хотів було вже відійти з нічим додому, коли нарешті зявився із міною крайнього збентеження повідомив, що секретаря Янаґ нема в амбасаді; він поїхав на засідання економічної ради.

От тепер доведеться почекати вже декілька тижнів — думав я вертаючи домів — коли взагалі ласкаво пригадають собі мене.

І непомірно здивувався, я коли на другий день дістав у готелі лист із амбасади, з великою червоною печатю і круглим знаком сходячого сонця.

Перші дні в японському домі перейшли мені під знаком відкрить. Моя кімнатка була незвичайно приємна. Низьке вузеньке ліжко в одному кутку, над ним лямпа з легесеньким паперовим абажуром. Стіни обліплені попелястим папером, з делікатним рисунком листочків. На одній стіні висів справжній, великий какемоно[1]) із репродукцією відомого малюнку Сесшу. Маленький японський дімок стояв тут на високій, стрімкій скелі; у глибині ланцюг гір зазначений був на сріблистому тлі плямами тушем, здолу кілька сміливих ліній, що означали приняву дерев, ось і все. Велике заліяне вікно розкривало вид на далекі підміські простори. Звідтам приходило ранком сонце золотим, радісним струмком або невовидним смутком сірих париських днів. Часом бренів об шибку дощик і прохав впустити його до хати або заходила . . . пяною музикою мала підміська обержа, — . . . неділю вечір, коли завжди щось завмирає у глибині нашого єства.

(Продовження буде.)

[1]) Різ мальовила на шовку.

Вечір української пісні в Парижі.

Щойно нині випадково дістаємо приватним шляхом програму одного цікавого вечора, зорґанізованого українськими земляками 4. березня. заходом Т-ва „Гурток українознавства". У почеснім комітеті цього Т-ва надибуємо відомі прізвища щирих, невнинних приятелів української справи: ґенерала Табуї, першого французького консуля, висланого до Українського Уряду 1918. р., адмірала Деґуї, поета Ф. Мазада.

Програма видрукована на крейдовім папері за композицією та рисунками артиста В. Переза. У програму вечора входив „Хор колишбиініся. У програму вечора входив „Хор колишніх українських комбатантів" під орудою Коваль-ського і пісні, відспівані артисткою Тонія Павелле; були це весняні пісні, військові та любовні. Деякі супроводила гра на бандурі п. Таратули. Французька фахова преса помістила дуже теплі згадки про мистецьку сторінку вечора. (Ж. Бодрі в „Ґід Мізікаль", Ш. де Сен-Сір у „Смен де Парі", Макс Фаляк у „Комедія"). Концерт мав на меті пригадати чужинцям Україну її піснею. На чепурній програмі находимо таке мотто Ф. Мазада:

„Україна — батьківщина французької королеви Анни і могутнього Мазепи, великого поета Шевченка, була впродовж століть і залишилася досі на Сході найбільше передовою баштою середземнього духа.

„Земля сонця та квітів, це наче сестра Провансії. Над берегами Дніпра виводять танки як над берегами Рони. А головно — співають. Усі прояви життя схоплює там і висловлює пісня. Хор Кошиця відкрив нам її чар, велич і силу народу, що хоче відродитись і відродиться.

„Ми кохаємо Україну за її красу, культуру та хоробрість. Кохаємо її за її неволю, що вислоба — вірю в це — скінчиться героїським подивом".

———o———

Бесідовський про Радянський Союз.

ПАРИЖ, 2. IV. ПАТ. Колишній радник більшовицької амбасади в Парижі Бесідовський виголосив реферат на тему положення в Радянському Союзі. Він обвинувачує Сталіна у відібранні селянам землі та переміненні їх на фабричних робітників. Селяни стогнуть під надто високими податками, але вони мають іншу ментальність, як міські робітники й потрапили спротивитися затіям влади та саботувати праці над розбудовою промисловости. Селяни нищать фабричні мотори, що коштували величезні гроші й тим самим розбивають заходи влади виконати пятилітний плян.

—o—

Покотяться голови по піску, коли Гітлер перейме владу.

БЕРЛІН, 2. IV. ПАТ. У сенсаційному політичному процесі в Мінхені проти соціялістичного щоденника „Мінхенер Пост", обвинуваченого Гітлером, зізнавав учора гітлерівський посол Франк. Він зізнає, що Гітлер негайно після захоплення влади в Німеччині створить трибунал, який судитиме державних зрадників і тоді покотяться голови по піску. Франк був, як відомо, одним із керманичів гітлерівського руху, а недавно приняв його на окремій авдиенції міністр Ґренер.

У 12 роковини ірляндського повстання.

ДЕБЛІН, 2. IV. ПАТ. У важніших місцевостях Ірляндії святкували дуже святочно 12 роковини повстання на Великдень 1919 р. В Дебліні сформувався великий похід, попереду машерували відділи республиканської армії. Похід пішов на цвинтар, щоби поклонитися могилам учасників повстання. У північній частині ірляндського Зеленого Острова в Ульстері походи були заборонені.

—o—

Мінерали.

(З історії праці студентів на еміграції в ЧСР.)

Дня 26. березня ц. р. минуло десять літ, як на Загальних Зборах Кружка Українських Гірничих Студентів „Каменярі" у Пшібрамі в ЧСР вибрано т. зв. Мінеральоґічну Комісію. В склад Комісії входило трьох студентів, яким доручено збирати мінерали для доповнення природничих кабінетів українських приватних шкіл „Р. Ш." Наші студенти бачили, що чехи кладуть велику вагу на вивчення сриродничих наук і що їх природничі збірки (в тому числі й мінеральоґічні) по народніх школах є кращі від деяких наших середношкільних. Тому хотіли використати час свого побуту в краю, де багато копалин і копалень, та придбати матеріял до науки для своїх молодших товаришів.

На найближчих товариських сходинах дня 11. квітня 1922 р. рішили члени Кружка оподаткуватися одноразовим податком 10 кч і щомісячною вкладкою 2 кч на ціль Комісії (Кружок мав тоді 50 членів) та приобіцяли поміч у збиранні мінералів.

Від того дня розпочалася безперервна систематична збіркова робота. Пішла вона двома шляхами. В першу чергу збирано власними силами на сусідніх копальнях, а крім того розіслано прохання до управ копалень і до деяких знамомих осіб, що мали свої приватні збірки мінералів. На прохання Комісії Комісаріят для Державних Гірничих та Гутничих Фабрик на Словаччині видав 1. червня 1922 р. дозвіл підчиненим копальням вислати для Комісії відповідні збірки мінералів і скалин за зворотом коштів пересилки. Подібний дозвіл дало в лютім 1923 р. Міністерство Публичних Робіт. Завдяки такому прихильному відношенню властей одержала Комісія посилки від копалень з: Бистриці, Ґбелів, Дубніка, Желєзніка, Зл. Іди, Кремниці, Маґурки, Надабулі, Пшібраму, Рожняви, Рудніка, Солотвини, Штітніка і Щавниці. Із приватних підприємств присилали мінерали лише Нучіце, Карлові Вари і Ґнушта. Разом від копалень одержано 500 штук. Тут слід згадати, що дуже прихильно до збіркової акції поставилася Гірнича Академія у Пшібрамі та зокрема проф. мінеральоґії д-р Єжек, який обняв протекторат над Комісією.

Очевидно, що при живому темпі праці треба було подбати про окрему домівку і поміч. Тому вже першого року Комісія винайміла кімнату на склад каміння і дала зробити полиці, а до помочі кооптувала четвертого члена. Роботи було багато, бо стало напливати нове каміння і тут треба було його означувати (деколи навіть аналізою), числувати і вписувати в книги. Від часу до часу, що пару місяців, паковано каміння в скрині й висилано на місце призначення, при чому Комісія покривала кошти пересилки аж до чеської границі.

По році зменшився прибуток, а рівночасно показалося, що деяких важніших мінералів і скалин таки бракує. Тоді Комісія перестудіювала описи чеських родовищ мінералів і геольоґічні мапи та зробила списки, що в якій місцевости можна найти. З такими списками їхали всі товариші гірники на вакаційні практики, а члени Мінкому на геольоґічні прогульки. Цілу Чехословаччину перейшли вони від Шумави по Тепліце і від Карлових Варів по Рагово та визбирали що тільки можна було найти.

З кінцем грудня 1925 р. вислано до Львова решту каміння і закінчено працю Комісії. За весь час її істнування зібрано 3589 штук мінералів, скалин і палеонтольоґічних оказів. Разом 1150 кґ.

З того числа 500 штук одержано від копалень, а 1880 призбирано на спеціяльних прогульках. Решта — це дари чужих осіб і членів Кружка. Розділено цей матеріял ось як: 2195 штук одержали школи (головно „Рідна Школа") 1174 штук Музей НТШ у Львові, 157 Господарська Академія в Подєбрадах, і 63 Український Університет в Празі.

Мінеральоґічна Комісія була чотирочленна, а працювали в ній слідуючі товариші: Гижий Д. скарбник (1922—25), Колтунюк Р. секретар (1922), Пастернак С. господар (1922) і голова (1923—25), Тишовницький М. голова (1922), Телятинський В. секретар (1923—25) і Чайковський Е. господар (1923—25).

Поруч з ними брали участь у збірковій акції також усі інші студенти українці. Крім збірки мінералів започаткувала Комісія збірку технольоґічних матеріялів, які вже в другому році передала спеціяльній Гутничій Комісії.

Після зліквідування Мін-Кому, так званий Ґеольоґічний Гурток (Лаврецький, Масляк і бувші члени Комісії) взявся продовжувати започатковане діло і до половини 1927 р., себто до часу, доки його члени не покінчили свої студії, зібрано ще 703 окази. Нині і технольоґічні матеріяли біля 800 штук) і решта мінеральоґічних є у Львові (в Музею НТШ і „Р. Ш.").

Не знаємо в якому стані та як використовувані є збірки, передані школам, зате можемо сказати, що частина, яка прийшла до Музею Наукового Товариства ім. Шевченка, найшла тут відповідне приміщення та стала основою природничого відділу.

Для приміщення експонатів служать спеціяльні ґабльоти, зроблені по західно-европейському зразку коштом: д-ра Озаркевича Льонґіна, адвоката в Городку Яг., власника копалень п. Сасика Юрія з Борислава, власників копалень Терлецького Гриця і Терлецького Романа з Борислава, Товариства Укр. Бруттовців „Підойма" з Дрогобича, і членів Укр. Технічного Товариства гір. асистентів бориславського басейну. При тій нагоді слід також зазначити, що до влаштування повищих збірок причинився у великій мірі інж. Озаркевич Іван з Борислава. Нині є у Наук. Товаристві збірка, якої не має ніякий музей у Львові.

Інж. С. Пастернак.

—o—

ІРЛЯНДІЯ ВВОДИТЬ ПРЕФЕРЕНЦІЙНУ ТАРИФУ.

ЛЬОНДОН, 3. IV. ПАТ. Деблінський кореспондент „Таймс-ів" повідомляє, що ірляндський уряд постановив завести загальну тарифу в висоті 33⅓ вартости від усіх імпортованих товарів, які можна фабрикувати в Ірляндії. Приноровить теж преференційну тарифу у висоті 8⅓ проц. від усіх товарів із бритійської держави.

Щадім і будуймо доми!

Про будівельні щадниці.

Зацікавлення громадянства цим типом кооперативи зростає з дня на день, тому не від речі буде подати деякі ближчі дані про ці щадниці.

Підставою чи ідеєю щадниці є слідуюча думка: Представмо собі, що хтось хоче вибудувати дім за 18.000 зол. (ок. 2.000 дол.). Один заробляє стільки, що може місячно відложити тільки 100 зол.; тому щойно за 15 літ зложить потрібну на будову квоту. Колиж збереться двох людей і оба почнуть по 100 зол. місячно щадити, себто разом 200 зол., то вже по 7 роках і 6 місяцях один з них може поставити хату за зложених спільно 18.000 зол. Коли змовилося би таких чотирьох щадників і разом щадили, то тоді один дістав би гроші на дім по 3 літах і 9 місяцях, другий по сім і пів році, третій по 11 літах і 3 місяцях, а останній вкінці по 15 роках. Цей останній не мав би ніякої користи при такому поставленні справи.

Винайти спосіб, щоби цей останній мав теж якісь користи зі спілки та взагалі по змозі зрівняти вигоди і тягарі всіх членів спілки, це є завданням будівельної щадниці. Її організаційна схема так уложена, що всі вкладники, чи складають менші чи більші ощадности, чи думають брати велику чи малу позичку, чи вкінці дістануть цю позичку зараз чи пізніше — то всетаки несуть майже рівні тягарі і користають з рівних вигод.

На одержання позички має право той,

1) який щадить правильно щомісяця щонайменше 2 зол. на кожну тисячку бажаної позички,

2) що такими ощадностями зложить в щадниці щонайменше 15 проц. бажаної позички,

3) що осягне по окремо уложеному ключі 2000 рисок.

Одна риска зараховується на добро щадника тоді, коли він вплатить гроші у висоті два золоті від тисячки бажаної позички і ті гроші побудуть у щадниці 1 місяць. Нпр. хтось хоче позичити 10.000 зол. Мінімальна вкладка була би зол. 20.—. Щадник вплатив першого місяця зол. 60.—, другого зол. 20.—. При кінці другого місяця має рисок: зол. 60.— це є три обовязкові рати впродовж двох місяців = 6 рисок; зол. 20.— одна рата через 1 місяць = 1 риска; разом 7 рисок.

Вспіє член вже в першому році сповнити вище наведені умовини, тоді може вже в першому році дістати позичку. Але перед тим мусить виказатися перед щадницею контрактом купленої будівельної парцелі (чи контрактом купна готового дому) та предложити до перевірки пляни задуманого дому, щоби щадниця була певна, що видані нею гроші йдуть дійсно на придбання нерухомости.

Одержану позичку сплачує щадник заздалегідь усталеними щомісячними сплатами, не вищими, як нормальний чинш з даного дому. В цих сплатах міститься вже крім відсотків і амортизації капіталу теж і асекураційна премія на половину позиченої суми, себто коли би щадник перед сплатою позички помер, то спадкоємцям остає до сплачування тільки половина несплаченої позички. Будівельна щадниця може теж забезпечити щадника на цілу позичену суму, але тоді премії за другу половину мусить оплачувати окремо. Премії, як збірні, є дуже низькі і максимально виноситимуть у нас зол. 15 від кожної тисячки річно, для 30-літньої людини.

Щадниця добуває гроші виключно з ощадностей і сплат своїх членів. Позички виплачує в міру призбирання капіталу. Чим більше членів, тим частіше можна давати позички. Кооператива звичайно дає за вплачені вкладки 3 проц., бере від позичок 6 проц.

Щадник може змінити умову зі щадницею, себто знизити або підвищити суму бажаної позички. Може теж і цілком умову зірвати, а щадниця усі його ощадности разом з відсотками виплачує в умовленому речинці.

Отак у загальному представляється організаційна схема будівельної щадниці. У Львові завязався комітет для оснування такої української щадниці. Для опрацювання статуту, правильника та фінансової калькуляції покликано до життя комісію з 4 членів: мец. д-р Корчинський, інж. Вітковицький, нач. Т. Котик та інж. А. Мілянич, яка в першій половині квітня покінчить свої праці і прийде з готовими проєктами перед ширший загал. Покищо можна всякі інформації отримати у підписаного, в Українськім Технічнім Товаристві у Львові.

Інж. А. Мілянич.

Студентські справи.

Студії у Високій Технічній Школі в Данціґу.

Виділ Союзу Українських Студентів „Основа" в Данціґу подає до відома умовини приняття на техніку вільного міста Данціґу. Висока Технічна Школа в Данціґу має отсі факультети та відділи: І. Загальних Наук: а) фільософічно-природничий, б) математично-фізичний, в) хемічний. II. Будівельний: а) архітектура, б) будівельна інжинірія (загальна будів. інж. земельна й водна). III. Будови машин: а) будова машин, б) електротехніка, в) будова кораблів, г) будова корабельних машин, г) будова літаків.

Шкільний рік ділиться на два семестри: літній (від 25/4 до 20/7) і зимовий (від 15/10 до 15/3). Зачинати студії можна від зимового або літнього семестру і тревають вони теоретично 4—5 років. Для приняття до данціґської техніки нема вступних іспитів. Перед вступленням на один з відділів III-го факультету треба відбути піврічну безперервну практику. Можна її відбувати у фабриці будови машин або в залізничих варстатах. Підчас практики необхідно вести дневник робіт, який разом із свідоцтвом практики треба долучити до прохання про приняття.

Прохання про приняття треба вносити через „Основу" на літній семестр до 30/4, на зимовий найпізніше до 30/10 з такими залучниками: 1) Гімназійне свідоцтво зрілости в оригіналі та лєгалізованому перекладі на німецьку мову. 2) Опис життя (т. зв. Лебенсляуф) у нім. мові. 3) Зобовязання батьків платити шкільні оплати. 4) Свідоцтво відбутої практики (якщо кандидат має намір вписатися на один з відділів III-го фак.) 5) Свідоцтво моральности (в оригіналі та нім. перекладі), якщо кандидат протягом одного або більше років по зложенні матури не вписувався на якунебудь високу школу, або перервав свої високошкільні студії щонайменше на пів року; це свідоцтво виставляє парохіяльний уряд. У всіх інших випадках цього свідоцтва не треба.

Виклади у В. Т. Ш. в Данціґу виключно в нім. мові. Шкільні оплати на семестр поверх 60 ам. дол. Скромне удержання одного студента місячно 15—20 ам. дол. Іспитів та диплямів данціґської техніки не треба в Польщі нострифікувати. На виїзд до вільного міста Данціґу не треба пашпорту, вистане т. зв. „Довуд особісти" (одначе має бути стверджене в нім горожанство).

З проханням про приняття та за інформаціями звертатись на адресу: Verein Ukrainischer Studenten „Osnowa", Danzig — Lgf., Technische Hochschule.

Виділ.

Дрібні вістки.

Французький парлямент ухвалив виплачувати 200.000 франків річно б. президентам Франції. Покищо признали таку плату Пуанкарому.

Слідство у справі замаху Штерна на радника німецької амбасади в Москві фон Твардовського закінчене. Процес перед найвищим військовим трибуналом почнеться 4. квітня.

Місту Ляндсберґ біля Галле (Саксонія) наслідком невиплатности грозить фінансова руїна. Платні за квітень одержать службовці хіба годі, як німецький уряд дасть для того міста субвенцію.

ПОЛЬСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ РОЗБИВСЯ НА ПІДВОДНІЙ СКЕЛІ.

Із Гельсінґфорсу повідомляють, що польський корабель „Цешин" у пятницю в 10. год. вечором на висоті Ганґе наїхав на підводну скелю. Море було схвильоване, тому годі було опустити ратункові човни. Фінляндський криголім „Самсо" і рят. корабель „Протектор" зловили радіосиґнали „Цешина" та через мряку й бурю не можуть добитися до „Цешина". Дно корабля відірвалося, 15 людей зі залоги є на островах, інші на чердаку корабля.

ФРАНЦУСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ ПРИЗНАВ ВИБ. ПРАВО ЖІНКАМ.

Французький парлямент приняв більшістю 406 голосів проти 60 соціялістичне внесення про надання виборчих прав жінкам. Новий закон обовязуватиме від 1. січня 1933. Парлямент візвав сенат, щоби можливо скоро полагодив цю справу.

ПРОПАВ ПОЛЬСЬКИЙ ШВОЛЕЖЕР?

У Хойніцах на Поморю пропав шволежер 2. полку зі Староґарду, Завадський. Здогадуються, що Завадського схопили німецькі ляндеґери або ще правдоподібніше він здезертирував. Його бачили в Хажикові в місці, де дорога межує безпосередньо з нім. кордоном. Із Німеччини прийшли вістки, що Завадський зі зброєю перейшов кордон нелеґально і його арештували

ВОЄВІДСЬКА СЕКЦІЯ ПОМОЧІ ГУЦУЛЬЩИНІ.

У воєвідськім комітеті помочі безробітним утворилася секція помочи Гуцульщині. Комітет закупив 22 вагони кукурудзи. Комітет предложив владі, щоби населенню гірських околиць дати безплатно солянку та щоби обнизити оплати за користування держ. полонин для випасу овець і худоби. Мають зібрати теж більшу скількість фасолі для прохарчування та на засіження.

РІКИ ГРОЗЯТЬ ВИЛИВОМ.

Вода у Бузі у Кристинополі піднеслася до 3.85 м., у Сокалі 4.50 м. Лід спливає дуже поволеньки та розпливається по довколичних пасовищах. Між повітовим і громадським мостом у Сокалі весь лід іще стоїть. Вода на Солокиї в Кристинополі доходить до 3.70. Міст на держ. дорозі загрожений. Усувають леди. Рушили леди на ріці Раті. Стан води у Стрипі в Залізцях протягом 10 годин піднісся з 2 м. до 3.40. Вода підноситься дальше дуже скоро. Вода в Дністрі та Стрипі спливає дуже помало. Біля Єзуполя утворилася мабуть запора. З Рудок повідомляють, що положення на Дністрі та Стривяжі до вечора 3. квітня не змінилося. Лід рушив до устя Стривяжа та потворив низькі й довгі запори. Населення усуває запори.

НОВІ СУДОВІ ОПЛАТИ ВІЙШЛИ В ЖИТТЯ.

„Дз. У." ч. 27. приніс текст закону про нові судові оплати для давньої австрійської дільниці. Закон увійшов у життя з 1. квітня 1932. Він має 60 уступів. На основі 7. уст. треба заплатити судову оплату при внесенні письма або оголошенні внесення. Колиж не заплачено оплати, суд візве, щоби її заплатити до 7 днів, коли безуспішно мине 7 днів, письмо звернуть. На основі уст. 14. сотикові кінцівки оплат неподільні через 10 заокруглюється до подільної суми. Ця оплата не може бути менша, як 2 зол., а в справах, що належать до окр. судів, 10 зол. Висота пропорціональної оплати залежить від предмету спору, а виносить 3 прц. тієї вартости. Кожні розпочаті 100 зол. рахуються за повні. На основі 52 уст. за кожне доручення треба брати окрему оплату. Висоту тієї оплати означить розпорядок м-ства справедливости.

Дотеперішні судові оплати обовязують і дальше на основі уст. 58 в справах екзекуційних, забезпечуючих, конкурсових і уґодових, які перед 1. квітня війшли до суду, аж до покінчення тих справ. у справах цивільних спорів, які є на порядку того дня, обовязують дотеперішні оплати аж до покінчення поступовання в інстанції. Одначе в тих справах матиме приноровлення розпорядок м-ства справедливости про спосіб складання судових оплат замість стемплевих і належности за доручення.

ПОЧТОВИХ ДОПЛАТ НЕ СКАСУЮТЬ?

Начальний комітет для справ безробіття передав прем. Присторові кілька проєктів. Проєкти ті м. ін. заявляються за тим, щоби вдержати доплати до почтових, телеграфічних і телефонічних оплат у користь безробітних. Доплати ті, як відомо, обовязують до 15. квітня. Прем. Пристор віднісся прихильно до внесень комітету безробіття та передав їх для оконечного розгляду віцепрем. Завадському.

ПРОВОКАТОР ПУЖИЦЬКИЙ В ПАРИЖІ.

Відомий з процесу за здогадний замах на Пілсудського та демонстрації Центроліву в Швайцарській Долині провокатор Пужицький вирипув у Парижі. Тут під назвищем Пужицького-Оленцького денунціював паризькій владі тих польських еміґрантів, яких документи не були в порядку. За кожного такого еміґранта діставав 5 фр. Еміґранти про це довідалися і Пужицький втік до Бельґії.

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

ТАРДІЄ В ЛЬОНДОНІ

ЛЬОНДОН, 3. IV. ПАТ. Премієр Тардіє та міністр Флянден приїхали сюди з 5 знавцями в год. 16. В год. 17.30 прем. Тардіє приїхав на Давнінґ Стріт, щоби ревізитувати Мекдональда, з яким на дворці розмовляв більше як годину. Опісля Тардіє вернувся до готелю, де приняв представників преси. В год. 20.30 був обід у французькій амбасаді. Взяли в ньому участь крім прем. Тардіє та мін. Фляндена Мекдональд, мін. Саймон, міністр летунства Льондондері, держ. підсекретарі та репараційні знавці британського уряду. З присутности тих держ. мужів виходить, що обід був виключно політичний. Тардіє та Мекдональд обговорили міжнародні справи, не лише проєктованої митної унії наддунайських держав, а також і питання репарацій і роззброєння. Тардіє вертається до Парижа в понеділок в год. 11. веч.

РАДА Л. Н. ПОРІШИТЬ НАДДУНАЙСЬКУ СПРАВУ.

ЖЕНЕВА, 3. IV. ПАТ. „Журналь де Женев" повідомляє, що рапорт фінансового комітету Ліґи та несподіване скликання Ради Л. Н. на 12. квітня викликало велике зацікавлення в англійських політичних колах. Вони є тієї думки, що ціла справа економічної орґанізації Европи виступає знову на перший плян та що виходить поза рямці конференції 4-ох вел. держав у Льондоні. Тому на думку тих кол льондонські переговори тратять дещо на значінні й годі буде щонебудь оконечно полагодити, поки Рада Л. Н. не займиться в справі фінансової помочі для 4-х балканських і наддунайських держав, про які згадує рапорт фінансового комітету.

ІРЛЯНДСКА ВІДПОВІДЬ.

ЛЬОНДОН, 3. IV. ПАТ. Ірляндський уряд радив до півночі над текстом відповіді для британського уряду. Відповідь предложать найближчому засіданню кабінету з початком найближчого тижня. Відповідь доручать англійському урядові в середу або четвер. Ірляндський уряд у відповіді предложить мабуть Англії скликати конференцію круглого стола, щоби навязати особистий контакт для обговорення справ, заторкнених обома урядами. Деякі ірляндські міністри думають, що вдасться осягнути політичну мету, що її поставив Де Валера та при цьому вдержати добрі взаємини з британським урядом. Щоби підкреслити, що справи пос. присяги та річних ґрунтових оплат є внутрішніми справами Ірляндії, ірляндський уряд рішився переслати відповідь на ноти Англії не спец. дипльоматичним курєром, лише звичайною почтою.

БУДІВЕЛЬНА КАТАСТРОФА В СТРИЮ.

У Стрию завалилася фронтова стіна будинку при вул. Івашкевича, в якім є цукорня Мархевки. Звалища засипали цілу вулицю. Жертв у людях не було. На місці зявилася пожежна сторожа та влада безпеки, щоби ствердити причину катастрофи.

—o—

СПОРТ.

ЛІҐОВЕ МИСТЕЦТВО.

КРАКІВ. Гарбарня — Варшавянка 4:2 (3:0).
ВАРШАВА. Леґія — Рух 2:1 (2:1).
ПОЗНАНЬ. Варта — Краковія 3:2 (2:1).

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

ЛЬВІВ. Поґонь — Світезь 11:0 (6:0).
ЛЬВІВ. Чорні—Т.Ш.Л. Левандівка 2:0 (2:0).

—o—

Куток мови.

„Літопис Червоної Калини", ч. 4. Квітень. „Пристанях" зам. пристанях, „в самих(!) віддалених частинах" (рос.) у значіння: найбільше віддалених, „прогрес" (рос.) зам. поступ, „сутички лучалися" (рос.) зам. траплялися, „з бігом часу ці походи, дякуючи розвиткові торговлі" (рос.) зам. завдяки розвиткові або наслідком розвитку, „сухопутні способи боротьби були витиснені (рос.) морськими засобами" зам. морські засоби виперли сух. способи боротьби, „тільки що (рос.) описаного" зам. щойно, саме, „угадавши (рос.) цей маневр" зам. відгадавши, доглупавшись, „корабель потерпів велике зруйновання" зам. зазнав великої шкоди, корабель сильно ушкодили, „взірвати порох" (рос.) зам. висадити. „корабель здався" (рос.) зам піддався.

— **Концерт Нааі Біленької,** піяністки, відбудеться в середу, 6. квітня ц. р. в год. 8.15 веч. в салі Муз. Т-ва ім. Лисенка. Перед концертом виголосить музичний виклад проф. д-р Н. Нижанківський. Дохід призначений на розбудову філій Вищого Музичного Інституту. Білети в ціні 1—4 зол. в передпродажі в „Сокільськім Базарі“, Руська ч. 20. 1638 2—2

— **Чергова конфіската „Діла“.** Попереднє число „Діла“ (73) сконфіскувала львівська цензура за резолюції V. і VI. Народнього Зізду до реферату сен. Ю. Павликовського „Сучасне економічне положення українського народу в Польщі“. Це сема з черги конфіската „Діла“ в цьому році.

— **Українська авдиція львівської радієвої станиці.** В середу 6. квітня ц. р. в 12.10 год. львівська радієва станиця надаватиме слуховий образ поеми Тараса Шевченка „Гамалія“ (музика Лисенка) у виконанні хору Головної та Філіяльної української гімназії у Львові під кермою проф. Богдана Вахнянина. Перед цією авдицією виголосить реферат дир. Лукіянович (польською мовою).

— **Фільма про Мазепу.** Незабаром викінчать у Празі фільму „Мазепа“ виробництва „Мер.-урфільм“. — Празьке видавництво Ф. Ребек видає в чеському перекладі твір Лепкого „Мазепа“. Ілюструє книжку артист-маляр Іржі Вовк.

— **Заява.** Дійшли до нас вісти про розповсюднювання афіші польського „Товарнжиства Млодих Словян“, де подано наші прізвища, як лекторів популярних рефератів у цьому товаристві, без нашого відома й дозволу. Отсим протестуємо проти такого надуживання наших прізвищ. **Л. Лукасевич, Д-р Юрій Липа.** Варшава, 23. III. 1932.

— **III. Концерт лавреатів Шопенівського конкурсу** відбудеться в пятницю 8. квітня. Участь беруть А. Лявфер і Леонід Сагалов, відзначені на конкурсі представників СРСР. Мистецьке знання тих молодих артистів стрінулося із загальним признанням фахових критиків.

— **Хто знає родину Василя Мартинюка?!** Адресове бюро магістрату у Львові звертається до нас з просьбою, щоби цим шляхом причинитися до відшукання батьків, братів чи сестер або інших близьких кревняків Василя Мартинка (Мартинюка чи Мартиняка?), який родився 10. вересня 1891 року у Львові (чи може в львівському повіті?), виеміґрував до Америки і там — імовірно померши — залишив маєток для невідомих спадкоємців. У цій справі пише один адвокат з Індіянополіс. Просимо зголошувати вістку про себе до Редакції „Діла“. Всі інші українські часописи просять передрукувати, щоби віднайти щасливого спадкоємця.

— **Зниження цін за похорони.** Від 4. квітня ц. р. в міському похоронному підприємстві „Конкордія“ обовязуватиме зниżка цін; можна буде теж одержати полекші у сплаті.

— **Новий староста у Львові.** В минулу суботу почав урядувати новий староста городського староства у Львові д-р Ромуальд Климів. Дотеперішнього старосту Л. Ґалляса перенесли на такеж саме становище в Познанщині.

— **Нова міська купальня.** При вул. Арцішевського 8. відкрили міську купальню. Ціни купелі низькі.

— **Авта переїзджають людей у Львові.** В суботу 2. квітня переходив Марійською Площею 56-літній Григорій Скривко з жінкою й дитиною. Шофер Осип Альберт наїхав їх своїм автом; в останній хвилині Скривко відтрутив свою жінку й дитину, але сам попав уже під колеса. Шофер не здержав авта й намагався відїхати. Прохожі кинулися на шофера й були би йому дали доброго прочуханця, якби не поліцай, що захистив шофера перед пімстою юрби й відвів шофера в холодну.

— **Львівська хроніка.** Керманич ювилерного варстату Ціпера 52-літній Вольф Корн зажив ціянкалі з наміром самовбивства, бо побоювався втратити працю. Його перевезли до лічниці. — Попід будинок маґістрату йшла Вільгельміна Будзіцька. З висоти 2-го поверху впав їй на голову звал тинку та заломив череп. Будзіцька впала залита кровю і зломила ногу. У важкому стані перевезли її до лічниці. — З вікна І. поверху Центральної Гостинниці скочила з наміром самогубства Ріта Доміно вель Горич. Зі зломаними ногами перевезли її до лічниці.

— **Із краєвої хроніки.** У трускавецькому лісі впав пень дерева з воза та потовк Василя Ворака. Раненого відвезли до лічниці. — Під Сяноком вилив Сян із берегів і залив береги. Тепер працюють над знищенням ледового звалу, що спричинив повінь.

— **Розкопки в Помпеях.** Підчас розкопок у дільниці Помпеїв на полудне від дому Менандра знайшли чимало людських кістяків. На одному з них знайшли золоту бransолету й золотий перстень. При дальших розшуках відкрили другу бранcолету та срібний перстень. Археольоґ Маюрі догадується, що підчас катастрофи в 79 р. в цій дільниці збіглося багато мешканців з надією рятунку перед смертю.

— **Самогубство японського старшини.** Повідомляють із Далекого Сходу: Підчас недавніх боїв біля Кіяи Ван малу стежу японців під кермою капітана Куги окружили китайці. Стежа боронилася два дні, а після вичерпання муніції і харчів попала в полон. Звільнений недавно з неволі капітан Куга вернув під Кіяи Ван, де йшов бій його стежі, виголосив промову в честь своїх вояків і револьверовим вистрілом відібрав собі життя.

———o———

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Іван Драґанчук, заступник нотаря, помер по короткій і тяжкій недузі в четвер 31. березня ц. р. у 54. році життя в Станиславові. Похорони відбулися в суботу 2. ц. м. з дому жалоби при вул. Кілінського ч. 15 а на місцевий цвинтар. В. П. П!

З концертової салі.

Два концерти лавреатів Шопенівського конкурсу. — Виїмкова поява.

На днях відбулися в експрезі концертового бюра М. Тірка перші два концерти — з низки заповіджених — лавреатів Шопенівського конкурсу в Варшаві. Виступали пп. Лілі Герц (Мадярщина), Сюзан де Маер (Бельгія) та Імре Унґар (Мадярщина). Обі перші пані, хоча фактично й не належать до лавреатів конкурсу, представилися піяністками дуже солідними, наскрізь музикальними, й такими, що зовсім володіють технікою. Перша з них, Лілі Герц, зуміла деякими творами (Польонез фіс-моль, етюди) навіть захопити публику.

Імре Унгар — феномен, якого загадку не так легко буде розвязати: як він, зовсім сліпий, грає найважчі твори фортепянової літератури із найбільшою прецизністю й чистотою? Але і це сходить на другий плян перед ще більшим феноменальним явищем: його музикальним талантом. Так відіграної сонати г-моль (третя частина!), мазурків, колискової, сонати Бетговена чи рапсодії Ліста — ні я, ні мабуть ніхто на повній салі ще не чув. Імре Унгар критиці не підлягає — він — виїмкове явище, до якого можна прикласти слова, які колись ужив Шуман про Шопена: „Hut ab, meine Herren — ein Genie!“ **а. р.**

———o———

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

ЯК УПАЛА ЦАРСЬКА ВЛАДА В РОСІЇ? Начерк історії революційного руху в Росії. II. частина. Ч. 28 „Самоосвіти“. Ст. 32.

ШЛЯХОМ НЕЗАЛЕЖНОСТИ, орган Головної Управи Українського Центрального Комітету в Польщі. Ч. 3. Варшава 1931. Зміст: П. Ковальський: Большевизм у суточках. — Ч. К.: До питання активности. — Ст. Седлецкі: Будування держави. — Гл. Л.: Судова справа Союзу Визволення України. — Юрій Липа: Московія. — Некрольоґи. — З життя української еміґрації в Польщі.

ЖУРНАЛИ.

ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ, ілюстрований журнал історії та побуту. Ч. 4. Квітень 1932. Зміст: Українська Чорноморська Фльота 1918-19 р. — Державні змагання українців на Далекому Сході 1917—1920 р. — Гати, Петре! — Короткий історичний нарис розвитку фльоти. Гуцульський полк морської піхоти в армії УНР. — Жидачів у р. 1918-19. — Сот. Петро Ґаздайка. — Українська артилерія в часи Богдана Хмельницького. — Державна жандармерія ЗОУНР. — Бібліографія.

BULLETIN MENSUEL DE RENSEIGNEMENTS ECONOMIQUES ET SOCIAUX. XXIII. Année. № 2. Février 1932. Rome.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 2. IV. 1932 за масло експортове та десерове пріма 3·40 зол., за літру молока 19—20 сот., літру сметани 1·10 зол., копу яєць 3·00—3·30.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Понеділок, 4. IV. год. 8. веч. „Ловці жемчугів“.
Вівторок, 5. IV. год. 7.30 веч. „Дзяди“.
Середа, 6. IV. год. 7.30 веч. „Люди в готелі“.

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 4. IV. год. 7.30 веч. „Мезальянс“.
Вівторок, 5. IV. год. 7.30 веч. „Мезальянс“.
Середа, 6. IV. год. 7.30 веч. „Мезальянс“ (вистава закуплена).

Кіна.

АПОЛЬО: „В раю“ (Анні Ондра).
КАСІНО: „Над ранком“ (Рамон Новарро).
КОПЕРНИК: „Хай живе свобода!“
ЛЕВ: „Дикі поля“.
МАРУСЕНЬКА: „Хай живе свобода!“
МІРАЖ: „Роман із поручником“ (Льоренс Тібет).
ОАЗА: „Марабу“.
ПАН: „Під куратедею“ (Власта Буріян).
ПАЛЯС: „Дівчина розводиться“ (Ліліян Гарвей).
ПАСАЖ: нечинний.
СОНЦЕ: „Пат і Паташон, як газетярі“.
СТИЛЕВЕ: „Сірий дім“, „Лляврі та Гарді“.
УТІХА: „Пат і Паташон як волоцюги“, „Сімба, король диких звірів“.
ХИМЕРА: „Мароко“ (Марлена Дітріх).

Програма радіо.

Середа, 6. квітня 1932.

Ляйпціґ (259,3) 16.30 Концерт. **Мілано** (331,4) 20.30 Концерт. **Брно** (341,7) 16.30 Пісні. **Льондон** (356,3) 22.10 Концерт. **Гельсінґфорс** (368,1) 20.00 Танкова музика. **Гамбурґ** (372,2) 17.55 Всячина. **Букарешт** (394,2) 21.00 Концерт. **Сотенс** (403,8) 20.25 Опера. **Берлін** (419) 16.30 Музика з кавярні. **Рим** (441,2) 17.45 Концерт. **Лянґенберґ** (472,4) 22.30 Концерт. **Відень** (517,2) 20.50 Література. **Рига** (525,4) 20.30 Хор. **Мінхен** (532,9) 18.35 „Передісторичні знахідки в Азії“. **Будапешт** (550,5) 20.00 Концерт. **Ленінград** (1000) 0.01 Оперова музика. **Осльо** (1083) 22.15 Пісні. **Москва** (1481) 17.30 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 5. квітня 1932.

Львів (380,7) 11.45 Перегляд преси. 11.58 Час із Варшави. 12.10 Ґрам. кружок. 13.10 Про погоду дня. 15.00 Ґрам. кружок. 15.25, 16.20 Виклади для матуристів. 15.45 Грошева біржа. 15.50 Програма для дітвори. 16.15, 16.40 Ґрам. кружок. 17.10 Стопятьдесять літ електрики. 17.35 Концерт. 18.50 Всячина. 19.15 „Хвилина мовчанки“. 19.30 Спорт. 19.35 Ґрам. кружок. 19.45 Радієвий щоденник. 20.00 „Людина на вулиці“. 20.15 Концерт. 23.40 Концерт. 22.50 Танкова музика.

МИХАЙЛО ВОЗНЯК

ІВ. БЕЛЕЙ І ОЛ. КОНИСЬКИЙ

До звязків Галичини з Наддніпрянщиною. — Ціна 50 сот., з почт. пересилкою 70 сот.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Звичайні Загальні Збори Філії Краєвого Т-ва охорони дітей і опіки над молодю у Львові відбудуться 13-го квітня в год. 5.30 попол. в салі „Бесіди“ при вул. Рутовського 22. зі звичайним порядком нарад. На випадок браку приписаного статутом числа членів, Збори відбудуться в годину пізніше без огляду на скількість приявних. — **Виділ.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ФІРАНКИ ручної роботи, капи — накидки, портієри, брокати — прекрасні — за безцін тільки — Робітня **Фрайліх.** Львів, Сикстуська 21. Централя Відень. 1600 3—?

БІЖУТЕРІЮ — продає найдешевше — Домбровський-Розваржевський — Академічна 2. 1246 15-15

■ **КИЛИМИ** — відділ ліквідую. Останки хідників продаю незвичайно дешево. Фабричний склад **Ванк** — площа Марійська 5. І. поверх. 1538 5—14

ЗДІБНОГО партнера (-рку) до інтерни за заплатою шукає нострифікантка. Зголошення до Адм. „Діла“ під „Нострифікантка“. 1645 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЗАГАДКА.

Чому число передплатників і читачів журналу „КІНО“ постійно зростає?

ВІДПОВІДЬ.

Бо журнал „КІНО“ вчить як стати фільмарем і як вести кінове підприємство та подає всі актуалія з ділянки X-ої Музи.

Ч. 7—8 „К І Н О“ ВЖЕ В РОЗПРОДАЖІ.
Адреса: „КІНО“ — Львів, Блахарська 8/I.

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КООП. „СВЯЩЕНИЧА САНАТОРІЯ“
кооп. з обмеж. пор. у Львові

відбудуться дня 5. квітня 1932 в год. 5-ій попол. в канцелярії Митрополичої консисторії, пл. св. Юра ч. 5. з таким деннним порядком:

1. Відчитання протоколу з попер. Заг. Зборів.
2. Звіт з діяльности за діловий рік 1931.
3. Відчитання звіту з переведеної ревізії Р. С. У. К.
4. Затвердження біляносу за 1931 рік і розділ зиску.
5. Доповнюючий вибір Надз. Ради.
6. Внесення й запити.

Надзірна Рада.

ЕВГЕН ЧИКАЛЕНКО

Спогади I. II. і III. часть

Ціна 8·— золотих — без пересилки.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.